

hvilket staar i Referatet fra Banksamlingen (den overordentlige Rigsdagssamling 1922) Side 93: „Det ærede Medlem Hr. Rode var meget interesseret i at faa at vide, hvad jeg har vidst i denne Sag.“ Den højtærede Minister var ganske paa det rene med, at jeg har haft Interesse af at faa dette Spørgsmaal besvaret, og den højtærede Justitsminister svarede da paa denne aandfulde Maade: „Jeg takker det ærede Medlem for den Interesse, han har for mit Velfærd i saa Henseende“. Det var den højtærede Justitsministers Svar paa det Spørgsmaal. Det er derimod rigtigt, at jeg ikke har spurgt ham 3 Gange den Gang. Jeg spurgte ham derimod 3 Gange under Dagsordensdebatten den 18. og 19. Oktober. Grunden til, at Ministeren ikke svarede, var den, siger den højtærede Minister, at Ministrene ikke plejer at tage Ordet for korte Bemærkninger. Det er underligt, at den højtærede Minister kan sige saadant noget. I alt Fald kan han da ikke sige det i Dag, efter at han har haft Ordet for korte Bemærkninger overfor andre ærede Medlemmer. Nej, den Gang denne særlige Sag forhandlede og jeg Gang efter Gang spurgte den højtærede Justitsminister om Sagen, vilde han ikke svare derpaa; Svaret kom først hen i November — jeg tror, det var den 9. November, da vi var vendt tilbage til Sagen. — Jeg stillede saa i denne Forbindelse dette Spørgsmaal til ham: Naar Ministeren først den 13. September har faaet at vide, hvorledes Sandheden er om Rekonstruktionen, skyldes det da den Omstændighed, at han ikke har spurgt sig for, da han kom hjem, eller skyldes det den Omstændighed, at han har spurgt sig for og har faaet et urigtigt Svar? Herpaa svarer den højtærede Minister nu følgende — saa vidt jeg kunde forstaa: Da jeg kom hjem interesserede det mig selvfølgelig, og jeg spurgte Bankdirektøren og Finansministeren om Sagen og fik at vide, hvad der staar i Juli-Erklæringen. Men det behøvede den højtærede Justitsminister jo ikke at spørge om, eftersom han jo havde læst den undervejs derfra, hvor han var, til Hovedstaden, thi Juli-Erklæringen blev jo offentliggjort. Det, som den højtærede Minister nu siger, er dette, at da han har spurgt om, hvad der var foregaaet, saa har man fortalt ham det, der stod i Juli-Erklæringen, og ikke andet, altsaa man har positivt fortiet Sandheden for ham. Det er dette, han nu siger om dem, der besvarede hans Spørgsmaal den Gang. Og han siger mere. Han siger: Det havde de jo aftalt, at de skulde gøre; de havde jo aftalt, at det skulde blive indenfor den lille Kreds, hvortil de

hørte. Han siger: Det ved vi jo godt, at saadan var Forholdet. Ja, vi har hørt før, at man har sagt, at saadan var Forholdet; men jeg har uimodsagt gjort opmærksom paa, at saadan var Forholdet ikke, thi Nationalbankens deltagende Direktører har ikke skjult Sandheden for de andre Nationalbankdirektører, men har fortalt dem det; derimod har de altsaa fortiet det overfor Justitsministeren. Er det nu, fordi — jeg ved ikke, om den højtærede Justitsminister vil udtale sig derom, — fordi de frygtede for, at den højtærede Justitsminister er saadan en Tønde, hvori man ikke kan hælde noget, uden at det flyder ud igen, med andre Ord, fordi de frygtede for, at man ikke kunde betro ham noget, uden at Hemmeligheden kom ud? Eller er det, fordi man frygtede for, at Justitsministeren vilde være imod Rekonstruktionsplanen og derfor vilde slaa den i Stykker? Jeg ved ikke, om den højtærede Justitsminister vil yde et Bidrag til Forstaaelsen af, at man har fortiet for ham det, som han som Bankkommissær havde Krav paa at vide. Og endelig skal jeg sige til sidst, at efter at denne Udtalelse fra den højtærede Justitsminister nu er fremkommet om, at han paa et positivt Spørgsmaal har faaet et Svar, som positivt har fortiet Sandheden, saa gad jeg vide, hvorledes den højtærede Justitsminister i Grunden kan anlægge Injuriesag i en bekendt Affære nu for Tiden.

Ministeren for offentlige Arbejder (Slebsager): Efter at jeg i Formiddagsmødet havde gjort Rede for mit Syn paa Tabene ved Kulindkøbene eller det Tab, der i det hele taget kunde være Tale om, udtalte jeg, at det samlede Underskud paa de tre Trafiketater i de to Aar, der er nævnt, 1920—21 og 1921—22, var ca. 140 Mill. Kr. Derefter spurgte jeg: Hvorledes kommer man saa til dette Underskud? Jeg nævnte der forskellige Faktorer, der havde været medvirkende; jeg nævnte, at Indtægterne havde svigtet i høj Grad i disse to Aar, jeg nævnte, at Lønningslovene havde virket i fuldt Omfang, medens de i det foregaaende Finansaar 1919—20 kun havde virket i det sidste halve Aar, jeg nævnte, at Dyriftstillægene i disse to Aar havde været oppe paa en Højde, de ikke havde naaet før og heller ikke er oppe paa nu. Jeg nævnte ligeledes de høje Emolumenter til Tjenestemændene i disse to Aar, og endelig nævnte jeg 8 Timers Arbejdsdagens doktrinære Gennemførelse og den Masseansættelse af Tjenestemænd, som dette førte med sig. Dertil bemærkede jeg videre, at vi ved de